

FASORI HARANGSZÓ

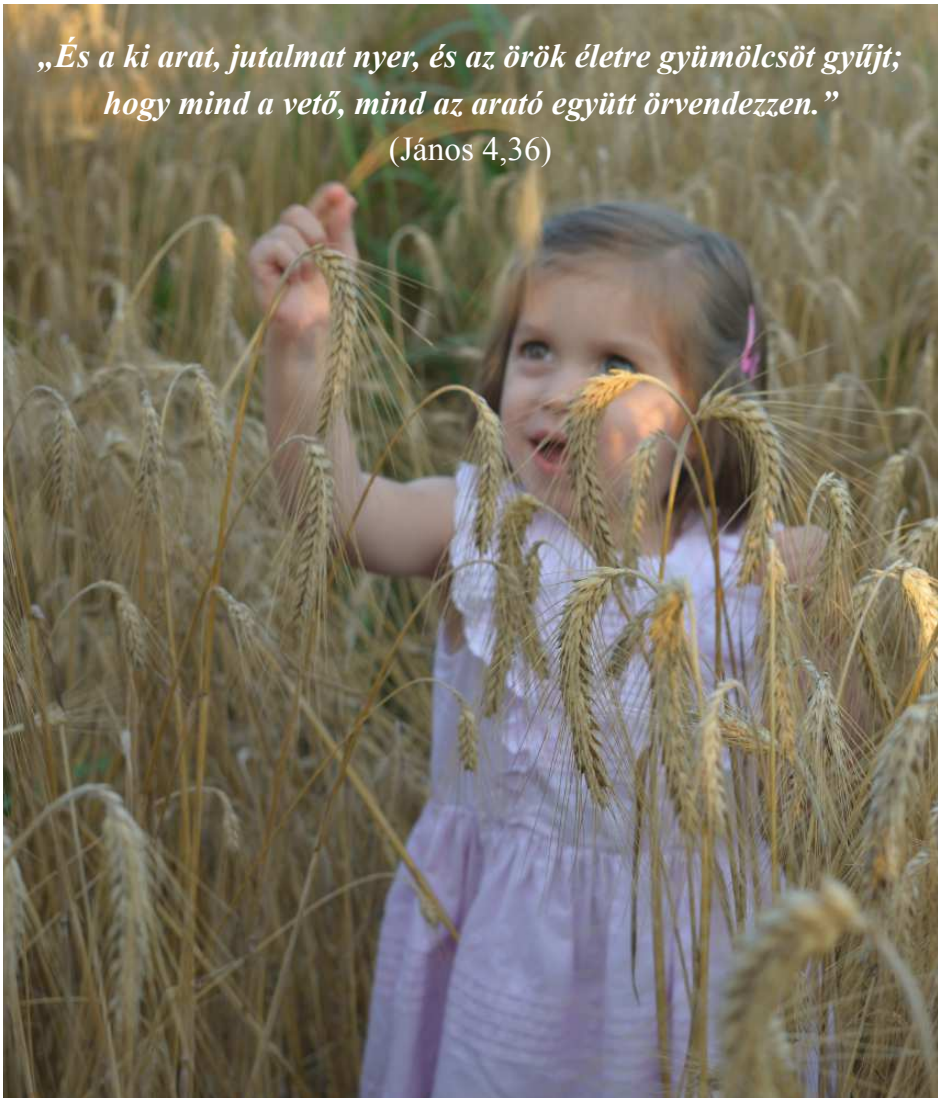
www.fasor.hu

Újfolyam 68. szám

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója
2017. június

*„És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt;
hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.”*

(János 4,36)

ÖRÖMTELI ÉPÍTKEZÉS

„Járuljatok Őhozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, azonban Isten előtt »kiválasztott és drága«; ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1Péter 2,4–5)

Az előttünk álló hetek, hónapok, bő egy esztendő, ha Isten továbbra is megerősít ebben bennünket, különleges hangsúlylyal szólnak majd szükségessé lett építési munkálatainkról. Hálásak vagyunk Mennyei Atyánknak, hogy megadta a feltételeit régi iskolaépületünk, reménybeli óvodánk átalakításának! Nemcsak korszerű tervekkel rendelkezhetünk, hanem ajándékba megkaptuk a nagy munkához elengedhetetlen, sokszor nagyon szigorú kikötéseknek is megfelelő engedélyeket és a megvalósításhoz nélkülözhetetlen anyagiakat is. Viszont miközben az előzőnek az előkészületei már évek óta zajlanak, halaszthatatlanná vált templomunk és gyülekezeti házunk fűtésének felújítása is. Utóbbinak is Urunk kegyelmébe vetett reménységgel kell nekikezdenünk, bízva abban, hogy ehhez a feladathoz, amely az előbbihez hasonlóan jócskán meghaladja emberi teherbírásunkat, szintén megadja a rávalókat.

Örömteli, de egyben nehéz időszak elé nézünk. Munkagépek vonulnak majd fel, falak tűnnek el, hogy helyet adjanak újaknak, a nyári hónapokban a gázellátás is szünetel-

ni fog épületeinkben, a következő tanévet pedig iskolánk és óvodánk több tekintetben kényszerű átmeneti megoldások között éli majd át. Mindezt azonban a megvalósuló szép, új, a mindennapok szükségégeinek megfelelő környezet elkészültének reményében hordozhatjuk.

De jó lenne, ha ezek a munkálatok túlmutatnának önmagukon! Ha a templom és az iskola látható gyarapodása mellett, annak előrehaladását nyomon követve megerősöd-nénk abban, amit ezeknek is szolgálnia kell: a láthatatlan lelki építkezésben. Ha mindig előttünk lenne az apostoli iránymutatás: „nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,18). Bárcsak Mennyei Atyánk láthatatlan, de valóságos országa is megújulna, gazdagodna, tovább növekedne közöttünk!

Ennek a feltételeit adja elénk Péter apostol levele. Mert a lelkiekre tekintve még inkább igaz: maradandó épület csak úgy jöhet létre, ha teljesülnek ennek szigorú, a Szentírásban világosan megjelenő követelményei. Melyek ezek?

1. Előbb vagy utóbb minden összeomlik, ami nem *Jézus Krisztus áldozatán nyugszik*. Isten Igéje világos: a mi vétkeink, istentelen gondolataink, könyörtelen szavaink, embertelen tetteink, felelőtlen mulasztásaink rombolást és pusztulást vonnak maguk után. Még a jó szándékú, de világunk Alkotója iránt közömbös elképzeléseink is kudarcra vannak ítélve. Egyedül Isten Fia az, aki nem csupán a mennyei tervrajzokat ismeri jól, hanem azok kivitelezésére is alkalmas. Ő az, akit ezzel az Atya megbízott. Ha mi nem ezen az Isten szerint igazán értékes, „*kiválasztott és drága*” élő kővön állunk, az első kisebb

földregés összezúz majd bennünket, mind-
azzal együtt, amiért feleslegesen fáradoztunk!
Legyen Jézus munkája, az Ő élete és halála a
mi személyes életünk, hitünk biztos alapja!

2. *Jézus Krisztus „élő” kő*: kész volt meg-
halni értünk, de feltámadásával világossá tette,
hogy a halál, a pusztulás erői nem uralkodnak
felette. Minket is az Ő győzedelmes Lelke
tehet élő kövekké: olyanokká, akiket Hozzá
hasonlóan próbára tesz a halál, az erőtlenség,
a betegség, a kísértés, az üldöztetés, a vesz-
teség, a gyász – de akiken semmilyen körülmények között, semmiképpen nem vehet erőt
a pusztulás. Ha nem az Ő életét éljük, elkerül-
hetetlenül ki vagyunk téve az elmúlásnak. Ha
Lelke által Ő él bennünk, akkor többé már
nincs felettünk hatalma a halálnak!

3. Jézus az *egyedüli kő*, amelyen bizton-
ságos, örökre megmaradó lelki épület állhat –
mi viszont együtt vagyunk az élő kövek, ame-
lyekből a mennyei templom falai elkészül-
nek. Figyeljünk Péter mondatában az egyes
és a többes számra! Ha bármelyikünk kima-
radna, akit Mennyei Atyánk háza számára
kiválasztott: lyukas lenne a fal, méltatlan az
épület Gazdájához. Nem elég a lelkipásztor
vagy a presbiterek szolgálata az Ő szentélyé-
ben, a Te helyedet ők nem tölthetik be: nem
menthethed fel magad, Téged is bele akar
helyezni Isten az Ő dicsőséges templomába!
De minden gyermekével, a testvéreiddel
is ez a terve: legyél eszköze annak, hogy
melletted megtalálja a helyét az, akit az Úr
Jézus közénk elhívott, ne szorítsd ki őt, ne
állj a helyére, de ne is hagyd támasz nélkül!
Erősítsd a lelki ház falát, legyél társaidnak
bátorítója feladatuk megtalálásában, terheik
hordozásában!

4. A „tervező”, a Mennyei Atya, a „kivi-
telező”, Jézus Krisztus, és a „művezető”,
a Szentlélek közös munkája egyértelmű
garanciát jelent számunkra: az *eredmény
szemet gyönyörködtető és szívet ujjongásra*

készítő lesz. Olyan könnyen elcsüggedünk,
amikor a mindennapi fáradozás terhe alatt
meg-megroskadunk. Figyeljünk arra, ami
készül, ne csak arra, hogy jelenleg milyen
állapotban van! Az építés sokszor bontási
feladatokkal jár, de azok nyomán majd
növekedni kezdenek az új falak. Nézzünk
arra az Úrra, aki a megkezdett munkát mindig
időben és terv szerint fejezi be, hogy semmi el
ne vehesse kedvünket attól, amire elrendelte
életünket!

Szeretett Testvérem! Munkába szólít most
bennünket is Mennyei Atyánk. A templomban
és az óvodában a téglákat nem mi magunk
fogjuk egymásra rakni, a vakolatot nem mi
visszük fel a falakra, a gázvezetékeket nem
mi fogjuk a helyükre rögzíteni; talán egyen-
egyenként még adományainkat is szinte
jelentéktelennek látjuk a nehezen felmérhető
anyagi szükségek mellett. De ne lankadjunk
abban, hogy hordozzuk továbbra is hűségesen
imádságban fasori lelki házunk növekedését:
könyörögjünk nyári heteinkért, a megszólító
igei üzenetért, sokak újjászületéséért, a magá-
nyosok számára társért, a házaspárok megerő-
södéséért a hűségben, gyermekeink és ifjaink
hitbeli neveléséért, elesettjeink, szegénye-
ink, időseink és betegeink gondozásáért, a
gyászolók vigasztalásáért, a szolgálatban
állókért, és nem utolsósorban azért, hogy
mindannyian megtaláljuk saját szolgálata-
tunkat a gyülekezet közösségében! Adja
meg nekünk Urunk, hogy valahányszor a
munkálatok okozta nehézségekkel, terhek-
kel, akadályokkal szembesülünk, töltsé be
szívünket a hála a reménységért, amelyet
Tőle kaptunk: hogy önmagunkat odaszánva
építhessük ujjongó szívvel azt a láthatatlan
épületet, amelyet Jézus Krisztus dicsősége
tölt be és ragyog körül örökké!

*Pataki András Dávid
lelkipásztor*

MI BAJ LEHET?

Férfi csendesnap, 2017

„Akire sokat bíztak” jeligré vártak bennünket a gyülekezeti terembe március 5-re. Örömmel mentem, bár némi távolságtartással is. A teljes Igéből kiragadott részletről az jutott eszembe, hogy ezek szerint kevés az, amit csinálók, jó lenne még többet vállalni szolgálatból, munkából, otthoni feladatokból. Hozzá jött ehhez még az is, hogy ha „*többet is kérnek számon*”, akkor még félelmetesebben hangzik ez a mondat. S mit tesz Isten, Édes Gábor lelkészünk pont ezzel a gondolattal indította a bevezető áhitatot – jó az, ha valakire sokat bíznak, csak lehetőleg ne mi legyünk azok. Persze hamar kikristályosodott, mit is üzen számunkra az Ige: ránk bízott Isten teremtett világának munkával megművelése, a teremtett értékek megőrzése; tanítvánnyá lenni és tanítvánnyá tenni másokat. Fontos üzenet ez akkor, amikor a becsületes munkának egyre kisebb az értéke, amikor a templomba járás, az imádkozás sokak szerint a nők dolga. Ez átvezet bennünket ahhoz, hogy ne magunk jelöljünk ki magunknak feladatokat, hanem figyeljünk a Megbízókra! És bizony ebben sincs automatizmus: Isten néha többet, néha kevesebbet bíz ránk, a lényeg, hogy ezt elfogadjuk, és ehhez a megbízatáshoz legyünk hűek. Felszabadító volt ráeszmélni arra a dinamizmusra és szabadságra, ahogyan Isten bennünket feladatokkal ellát.

Pálúr Jánost hallgatni a fasori orgonán mindig felemelő, most azonban egészen különleges élmény volt. Úgy éreztem, kiváltságosok vagyunk, hogy beülhetünk az első padosorokba, és János csak nekünk játszik – világszínvonalon és örömmel, személyes üzenettel és kötődéssel. Majd jött egy férfi, akire valóban sokat bíztak: kiemelt budapesti fejlesztésekért felelős kormánybiztos, dr. Fűrjes Balázs.

dr. Fűrjes Balázs

Megtudtuk, hogy míg ifjabb korában inkább a bohémosság kifejezésére szolgált a *Mi baj lehet?* kérdés, ma már az Istenbe teljes bizalmát vető emberé, hiszen valóban: mi baj történhet, ha Isten a gondviselőnk? Kíváncsi voltam, hogy egy, a politika magasfeszültségű zónájához ennyire közel levő ember valóban az Isten által órá bízott feladatokat kell-e mindig végezze? Az előadó erre is kitért, megemlítve, hogy hosszabb, csendes elvonulások, imák, lelkipásztori vezetés nélkül elképzelhetetlennek tartaná ennek a munkakörnek a betöltését. Jó volt hallani, hogy a politikum, amiről sokan azt vélik, hogy felette áll a morális szférának, mégis lehet egyesek számára értékközpontú, a számonkérés, felelősség pedig Isten-központú. Megerősített az előadás abban is, hogy a keresztyén magatartás nem a nyakunkat behúzó, a konfliktust mindenáron elkerülő, mindenre mosolygó hozzáállással egy. Az előadó az Istenen keresztüli, egészséges önbecsülésről, önszeretetről is beszélt, mely nem zárja ki az alázatot. Ugyanakkor fontosá

vált, hogy az isteni kontroll nélkül a hatalom csak önmagunk igazát, erejét fitogtató, elbizakodott, gőgös lehet. Tanulságos volt, hiszen nem csak a politikára, hanem minden szinten a vezetői szerepre igaz, hogy határozottnak és alázatosnak kell lennie egyaránt, a kettőt együtt csinálni pedig valóban nehéz feladat.

De nem is a hit és a politika kapcsolata volt számomra a legizgalmasabb része a gyülekezetünkhez és a Református Cursillo elindításához is szorosan kötődő előadó mondani-valójának, hanem a veszteségek, válságok, gyász helye, szerepe az életünkben. Nem sokkal voltunk a veronai buszbaeset után, mely gyülekezetünket és a csendesnapon résztvevőket is egészen mélyen érintette. Erre Fürjes Balázs is utalt, amikor saját veszteségeiről beszélt. Talán Isten kifejezett szándéka volt, hogy így szerkessze erre az időpontra ezt az alkalmat. Megrendítő volt hallgatni az édesanya, édesapa elvesztése, egy válás és a budapesti Olimpia ügyének történeteit, miközben az előadó többször kiemelte, hogy mindez semmi egy gyermek elvesztéséhez képest. Mégis, miközben saját gyász munkájáról is leplezetlen őszinteséggel beszélt, kiemelte, hogy a szenvedés „kultúrája” mára mennyire kiveszett világunkból.

Nem tanultunk meg szenvedni, gyászolni, veszteségeket megélni, sőt, minden eszközzel elfedjük magunk előtt a világnak ezt az oldalát, hovatovább az Istennel való kapcsolatunkba sem tudjuk integrálni. Fürjes Balázs saját példáján keresztül kiemelte, hogy krízis, mélyrepülés nélkül nincs újjászületés, megújulás; a szenvedés nem kikerülhető. Senki nem kívánja, de ha jön, azt meg kell élni, mert sokszor csak ezen keresztül tud Isten hozzánk férni, szólni, formálni bennünket.

Most, hogy írom ezeket a sorokat, arra gondolok, hogy a fenti gondolatokat olvastam már könyvekben, hallottam szószékről. Azonban amikor ott áll valaki, aki a saját életéről beszél, fájalmát nem bagatellizálva, felelősségét nem másra hárítva, magát nem akkora hívőnek beállítva, akinek már egy kis szenvedés meg sem kottyán – szóval a hiteles, személyes történet ereje páratlan. Elsősorban ezért vagyok hálás, hogy ott lehettem.

Természetesen nem jöhetett volna létre a csendesnap a rengeteg, bennünket körülvevő szolgáló nélkül, ezért hadd mondjak köszönetet nőtestvéreinknek, akik a szellemi-lelki táplálék mellett az ebédről is gondoskodtak.

Tézi Péter

EGY LÉLEK ÁLTAL

Zilahi testvérgyülekezetünk látogatása

Március közepén a Fasorba látogatott testvérgyülekezetünknek, a Zilah-Fenyvesi Református Gyülekezetnek 42 fős küldöttsége Bogdán Zsolt és Józsa Ferencz lelkipásztorok vezetésével. Gyerekek, felnőttek, fiatalok és idősebbek érkeztek Zilahról, egy-egy fasori gyülekezeti család fogadta be őket, s biztosított számukra szállást, étkezést, mindezeken túl pedig, hiszem, testvéri vendégszeretetet. A közös esti beszélgetések alkalmával tovább mélyültek a fasoriak tavalyi látogatásakor szövődött barátságok. A napközbeni programok, kirándulások és imádságos alkalmak lehetőséget teremtettek arra, hogy még jobban megismerjük egymást, s bizonyosságot tegyünk Urunk megváltó szeretetéről. Arról, hogy éljünk Zilahon vagy Budapesten, egy Lélek formál bennünket, s ugyanazon az úton vezet. Az alábbiakban a fasori házigazdák és zilahi vendégeik beszámolóit adjuk közre.

Fasoriak

Somogyi Péter és Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztorok: Örömmel emlékezünk vissza arra a hétvégére, amikor vendégül láthattuk

Bogdán Zsolt zilahi lelkipásztor

Bogdán Zsolt esperes-lelkipásztort, feleségét és legkisebb fiukat. Jó volt megtapasztalni szeretetüket, nyitottságukat, hitüket. Rögtön rengeteg témánk volt a beszélgetésekre a vacsoránál. Őszintén vallhattunk a közös szolgálatról, melyben állunk. Ugyanezt az egységet tapasztaltuk a két gyülekezeti csoport között. A Szentlélek, aki ugyanúgy munkálkodik mindkét egyházközösségben, eggyé tett bennünket még mielőtt mélyebben megismernénk egymást. Aztán amikor találkoztunk, rádöbbenünk: ugyanazt gondolják, ugyanazért lelkesednek, ugyanúgy élnek, és példát vehetünk a bennük kimunkált hitről. Mindig ajándék, ha ilyen megerősítéseket kap az ember Istentől. Dicsőség az Úrnak érte!

Tunyogi Károly: Az Úr immár visszavonhatatlanul megáldotta a két gyülekezet kapcsolatát, és ezért tele van a szívem hálával. Építi az Ő áldott országát a Szentlélek, az Ige és egymás által. Mint elszármazott zilahinak nagy örömöm, hogy az Úr bevont a testvérgyülekezeti kapcsolat építésébe. Itt szeretném hálámat kifejezni mindazoknak, akik áldozatos szolgálatukkal segítettek a szervezésben, és azon testvéreimnek is, akik befogadtak, vendégül láttak zilahi testvéreket. Az Úr áldja meg őket! Amit az Úr elkezd, annak értelme van, volt és lesz mindörökké, s véghez is viszi. Gazdagon megáldotta a testvérgyülekezeti találkozózat. Az Ige, amelyet szombati csendesnapunkon elénk hozott, mély nyomot hagyott bennem. Megtanított arra, hogyan kell Őt keresni, Őelőtte „csendben lenni”, elcsendesedésben Őelő tenni örömet, bánatom, hálámat kifejezni mindenért. Hiszem, hogy rajtam kívül még sokakban munkálkodik. A Parlament, az ország háza látogatása is nagy ajándéka volt

az Úrnak, hiszen zilahi testvéreink közül sokan még nem látták belülről. A Citadellánál tett látogatásunkkor újból láthattuk az Ő hatalmát, dicsőségét, mert bár egész nap borongós idő volt, ottjártunkkor kisütött a nap, és gyönyörködhettünk a panorámában. Vasárnap a szószékről halhattuk Bogdán Zsolt zilahi lelkipásztor által az Úr szavait, intelmét, hogy ne csak hallgassuk Őt, hanem Őreá hallgassunk és figyeljünk mindenkor. Ekképp éljünk és cselekedjünk! Megtapasztaltam, megtapasztalhattuk az Ő nagy kegyelmét, szeretetét, melyben hordoz mindnyájunkat, és azt is, hogy mit jelent Hozzá tartozni, Vele közösségben járni, élni. Hála és dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak! Ámen.

Sáfár István és Sáfár Istvánné: Bízunk benne, hogy zilahi testvéreink is jól érezték magukat. Nagyon kedves, csendes, kulturált hölgyek voltak a vendégeink. Jóleső érzés volt önzetlenül és ismeretlenül fogadni őket, ezzel is jó példát mutatni népes családunknak és hét unokánknak, hogy nem csak anyagiakkal tudunk saját magunknak és másoknak örömet okozni. Idézzük a vendégeink által az Erdélyből ajándékba kapott gyönyörű könyvbe írt mondatot: „*Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!*” (Zsoltárok 33,22).

Voloncs Gáborné Andrea: „*Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait.*”

(Zsolt 19,15). Zilahról Bántó-Tamás Erzsikét láttam vendégül. Hálával áldom az Urat, hogy március 17-től 19-ig visszaadhattam egy kicsi szeretetet abból a nagyból, amit a fasoriakkal együtt kaptunk 2016-ban a zilahi gyülekezet-től, és mi külön is Sohár Mártikával Józsa Ferencz segédlelkész családjától. Amikor eldőlt, hogy ki lesz a vendégem, még nem ismerem személyesen. Az Ige világított számomra: „*A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.*” (Zsid 13,2), s így megnyugodva néztem az esemény elé. A vendéglátásra való készülődés hasonló az ajándékkészítéshez. Mindent az ajándékozott kedvére szeretnénk csinálni, beleélve magunkat az ő helyzetébe, imádkozva előtte és közben, hogy az Úr akarata és tetszése szerint történjen minden. Elérkezett a találkozás pillanata. Mint kiderült, Erzsike emlékezett rám a tavalyi látogatásról, boldogan öleltük át egymást, és a vacsora végén már egy régi, kedves barátnő ült velem szemben az asztalnál. A korkülönbség nem okozott problémát, pedig ő még aktív dolgozó. De miután Isten tanított meg mindkettőnket az egymás iránti szeretetre, átéltük, hogy testvérek vagyunk. Egy az Úrban! Ezzel a lélekkel tudtunk imádkozni lefekvés előtt és ébredés után az asztalnál, közösen. Jó volt egymással lenni mindkettőnknak. Sokat mesélt a családjáról

és unokáiról. Fia és menyé nem messze Zilah-tól lelkipásztorokként szolgálnak, és nagy segítségükre van, amikor kilátogat hozzájuk. Elbeszéléséből egy példaadóan segítőkész, tevékeny asszonyt ismertem meg, aki motorja családjának, környezetének. Egy merész döntéssel szombat estére jegyet vettem az Erkel színházba a *Hunyadi László* című operára. Szándékom az volt, hogy örömet szerezek egy olyan darabbal, aminek történelmi témáját ő is ismeri, a szép dallamokról nem is beszélve. Tökéletes lett volna az est, ha nem egy eseménydús nap után van a színházlátogatás. Így egy kicsit fáradtan érkezünk, de a látnivaló, a zene hamar pihenést adott, és végül az előadás egy kellemes emléket hagyott bennünk. Mélyen belénk vésődött a vasárnap-i istentiszteleten a Bogdán Zsolt zilahi esperestől hallott prédikáció. Márk evangéliumának 9. részéből a 7. és 8. vers köré építette igehirdetését, amikor Isten szólt a tanítványokhoz: „*Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!*” Pálúr János orgonabemutatójával és közös ebéddel búcsúztunk el a zilahiaktól. Az ebédnél alkalom nyílt még egy kis beszélgetésre. Erzsike itt ismerkedett meg Sohár Mártikával, akit rögtön a szívébe zárt. A köszönőlevélben is megemlítette őt, és mindenért, amit itt kapott, hálát adott az Úrnak. Üdvözlétét küli a fasoriaknak. Somogyi Péter lelkészünk sátoraljaúj helyi szerzeményének első sorával mondom búcsút a zilah-fenyvesi testvérgyülekezettől, közülük is Bántó-Tamás Erzsikétől, nem véglegesen, csak egy kis időre, a következő találkozásig: „*Nem vagytok többé idegenek...*”

Rozman Józsefné: Két éve költöztem a kerületbe, azóta járok rendszeresen a fasori templomba. Az utóbbi időben kapcsolódtam be a gyülekezeti életbe. Örömmel vállalkoztam a Zilahról érkező vendégek fogadására. Egy idős házaspárt, Erzsikét és Ferencet láttam vendégül otthonomban. Szeretetteljes idő

volt. Örömmel tekintek vissza az elmúlt rövid időre. Meghitt együttlétünk az imádságok és a testvéri szeretet jegyében telt. Remélem, ez a rövid idő mindnyájunk számára megmarad, és mindezért Istennek adunk hálát.

Zilahiak

Fazakas Márta: Hálásak vagyunk, hogy együtt lehettünk a fasori testvérekkel! Az Úrral való közösségünkben még jobban a szívünkre helyezhettük azt, hogy „csendben lenni” és „Rá figyelni” mennyire jó, áldásos. Az Úré a dicsőség mindezért és az ott eltöltött hétvégéért. Az Úr áldása legyen a Csontos családon, és minden családon, aki elszállsolt minket, zilahiakat!

Keresztesi Bianka ifis: Csodálatos volt Budapest! Nagyon tetszett a város, a közösség, a programok. Mindent nagyon jól megszervezték házigazdáink. Örültem, hogy egy ilyen kedves, szerető családhoz kerültünk. Még az esőtől sem ment el a kedvünk. Hálásak vagyunk, hogy elmehettünk és részt vehettünk ezen a hétvégén. És hálásak vagyunk nagyon a családnak is, amely befogadott minket.

Gábor Dóra ifis: Nagyon jó volt a Fasorban! Örülök, hogy ott lehettem, és Isten közösségében egy áldott hétvégén vehettem részt. Különösen szeretném megköszönni a családnak, akiknél voltunk. Nagyon örülök, hogy megismerhettem őket, és hogy ilyen kedves fogadtatásban részesültünk. Várjuk már a következő találkozást!

Viski Réka ifis: Nagyon jól éreztem magam a hétvégén, és ezt leginkább a Juhász családnak és az ő vendégszeretetüknek köszönhetem. Jól szervezett volt a program. Örültem az ismerkedésnek. A szombati kirándulás is élmény volt.

Józsa Ferencz lelkipásztor: Nagyon örültem, hogy ott lehettem a Fasorban. Adjon Isten ilyen együttlétet még sokunk örömére, az Ő dicsőségére! Isten áldja meg a fasoriakat munkájukban, családjukban! Szeretettel gondolunk rájuk!

TALÁLKOZÁS A GOLGOTA HEGYÉN

Zilahi testvéreink főgondnoki köszöntése

Nagytiszteletű Úr! Szeretett zilahi Testvéreink! Szeretett Fasoriak!

Az egyházközség főgondnokaként az egész fasori gyülekezet köszöntését hozom. Karunk ölelése, remélem, nemcsak a hozzánk érkezettekig, hanem egész Erdélyországig, Zilahig elér. Szívünk dobbanása talán odáig is elhallatszik. Zilahi testvéreinket, a vendégeinket és az otthoniakat is nagy szeretettel köszöntöm a presbitérium, az elnökség nevében is. Áldott másfél nap van mögöttünk.

Amikor barátságok szövődnek, az ember gyakran azt érzi, azért jutunk könnyen egy hullámhosszra a másikkal, mert közösek a gondolataink, tán az emlékeink is, amelyekből életünk táplálkozik. Mintha már találkoztunk volna, valahol, valamikor, nagyon régen...

Kedves fasoriak, kedves zilahiak! Ugye tudjátok, hogy mi már réges-régen találkoztunk egymással? Ahogy egymás szemébe nézünk, ismerős arcokat fedezünk fel. És most nem a sátoraljaújhelyi együttlétre, nem is a Zilahon töltött hétvégére, de még csak nem is a mostani hétvégére gondolok. Vajon ki tudja megmondani, hogy mi a régmúltban hol találkoztunk? Hol néztünk fájdalmasan egymás tekintetébe? Egy nemzeti színű, piros-fehér-zöld zászló alatt? Meglehet, ott is. (Kicsordult a könnyem, ahogy a *Himnusz*t együtt énekelhettük...) De egy sokkal fontosabb helyen. Ez a hely pedig, kedves Testvérek, ez a hely a Golgota hegye. Ott találkoztunk mi legeslegelőször, térdre borulva, a kereszt alatt.

Hiszem, hogy ennek a találkozásnak az élménye forraszt össze minket szeretetben. Ezt a találkozást látjuk, hordozzuk egymás tekintetében, szemében. Ennek az élménynek az érzését keressük-kutatjuk egymás szívében-lelkében, hogy egymás hitéből épülhessünk. És ez a kötetlenség, hogy Krisztus lakozik bennünk, Benned, testvérem, és mindannyiunkban, akkor is megmarad, ha a barátságok elmúlnak, ha vendégeink hazatérnek. A kereszt alatt egymásra néző tekintetek, hogy együtt lehettünk ott, örökkévaló kapcsot jelentenek.

Kedves zilahiak, köszönjük az ajándékokat, a szép terítőt, de elsősorban a lelkieket, amit e másfél nap alatt kaphattunk Tőletek, és reméljük, Ti is visztek haza valamit a Fasorból. Ne felejtétek, kedves barátaink, ha távol is lesztek a következő találkozásig, a kereszt alatt bármikor találkozhatunk, és egymás szemébe nézhetünk – a Krisztusban! Az Úr áldjon meg valamennyiünket!

2017. március 19.

Devich Márton

Március 15-én gyülekezetünk orgonista-kántora, Pálúr János
kiemelkedő zenei előadó-művészeti tevékenysége elismeréseként

Liszt-díjban részesült.

Az elismeréshez a gyülekezet nevében gratulálunk!

VIRÁGVASÁRNAP ÖRÖME

A nagyhét nyitányaként a mi Urunk Jézus Krisztus virágvasárnapon vonult be Jeruzsálembe. Első útja a templomba vezetett: megtisztította azt. Április 9-én is sok farsori református, illetve juliannás család útja vezetett templomunkba a virágvasárnapi csendesnap alkalmából.

Valamennyien újból átélhettük ama nap eseményeit, izgalmait és örömeit. A tavasz teljes színvilága és megannyi illata lengte által az ünneplőbe öltözött házat. A Julianna iskola két ötödik osztályának diákjai ideidéztek az Úr Jézus királyi diadalmenetének mozzanatait; énekkel, versekkel, mozgással, zenével hódoltak a győztes Szabadító előtt. Pálmákat lengettek, barkákkal integettek – így vonultak be az Úr asztaláig. Ott kaput tartva énekelték: „Menjete be kapuin hálaadással...” Gyönyörű, tartalmas, áldott szolgálatuk üzenete a szívünkig ért. Istentől kapott talentumaik nyomán megláthattuk: a próféciák, ígéretek sorsa beteljesednek. És amíg pálmák lengenek, virágok hullanak, felsejlik a közelgő keresztség. Isten így szeret bennünket. Nem egy páncélba bújtatott hadvezért küldött az övéihez, aki nagy sereg élén nekimegy az ellenségnek, hanem olyat, aki békeséget hoz – valamennyiünknek.

Ő a Békesség Fejedelme! Boldog lehet, aki elfogadja az Ő áldozatát, aki szívből tudja mondani Neki az örömkialtást: *Hozsánna!* Minket is megérintett, fellelkesített a gyerekek gazdag szolgálata, melyben kirajzolódott a nagyhét átka, szennyje, gyalázata – és diadala...

Az ének és az orgona hangjai mellett megszólalt a legszebb hang: Isten Igéje is. Kollégiumi lelkészünk, Somogyiné Ficsor Krisztina a János 12,12–13 versek alapján beszélt az igazi ünnepről, ahol jelen van az ünnepe is. Így lehetünk együtt, így magasztalhatjuk és ünnepelelhetjük az Úr Jézus Krisztust minden napon. Az Emberfia Isten háza tisztaságának a védelmezője. Szereti a templomot, az imádságnak házát. Beviszi oda a sokaságot, templomszeretővé akarja formálni őket és minket is. Ő az élő, a testté lett templom, aki arról beszél, hogy három nap után fölépíti teste lerombolt templomát. A Jelenések könyve 7,9-10 Igéi

már Isten trónja és a Bárány elé vezetnek bennünket, ahol nagy sokaság fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaágakkal kiáltja: „*Az üdvösség a mi Istenünké!*” Mi is Neki adunk dicsőséget ebben a templomban. Legyen ott kezünkben az igazak jelképe: a pálmaág, és szívünkben a hűség a várva várt Bárány iránt. Maradjon meg bennünk Somogyi János versének szép üzenete: „*Ember! Ki az élet útján bottladozol, / S előtted nincs fény, csak a sötét este, / Nem veszél el, mert az örök élet fénye / Ragyog le rád, csak nézz fel a keresztre!*”

A családos nap a közösen elfogyasztott ebéd után is folytatódhatott. A gyerekek a Tábita Báb- és Színjátósó Csoport előadásán vehettek részt. A Felvidékről érkezett, gyermekek-

ből álló bábcsoport az *Édenkerti történet*, a *Dávid és Góliát*, valamint a *Bábel tornya* című előadást mutatta be. A csoport a hetényi református gyülekezetben alakult, tagjai lelkesedését, örömét, átérzését a játék közben öröm volt látni. Ötletes jelmezeik, díszleteik emlékezetessé tették a napot kicsik és nagyok számára egyaránt. A felnőttek ezalatt a *Pálmától a mirháig* című, a Biblia növényvilágát bemutató előadásból megtudhatták, hogyan kapcsolódik a pálmaág a virágvasárnaphoz. Hallhattak arról is, mit evett Jézus a tanítványaival az utolsó vacsorán; miből készült a töviskorona, vagy mi is az a mirhás bor.

Dévai-Józsa Gábor

SZOLGÁLTATOK AZ ÚRNAK!

Presbitéri-szolgálatvezetői hétvége Kovácspatakon

Április utolsó hétvégéjét a festői felvidéki kis településen, Kovácspatakon töltötték a presbiterek és szolgálatvezetők, már aki ott tudott lenni, hogy imádságban, az Ige fényében kérjenek Istentől útmutatást: hogyan lehet szolgáloi életük Isten dicsőségére. A terv az volt, hogy átbeszéljük a nehézségeket, akadályokat, az esetleges megfáradás okait, az Úrtól kérjük el, hol, miben változtassunk, miben igazítsuk szolgálatunkat még teljesebben az Ő akaratához, a hazautazás előtt pedig teszünk egy közös elköteleződést: *Igen, ezentúl így élünk, cselekszünk, amiket itt láttunk, hallottunk, azokat a szívünkbe vesszük, s emlékeztetjük magunkat rá, ha meglankadnánk.*

De az Úr másként látta jónak. Töredékét sem tudtuk átbeszélni annak, amit elterveztünk. Minél mélyebben gondolkodtunk valamiről, annál több téma került elő, s vele együtt újabb és újabb kérdések, amelyekre nem tudtunk egzakta válaszokat adni. Tapogatózva, szellemileg bukdácsolva kerestük közösen az utat, hogyan tudnánk valóban

Isten dicsőségére szolgálni, s ezáltal az Úr országa építésében áldott eszközök lenni. Somogyi Péter elnök-lelkész a szolgáloi élet – Biblia szerinti, azaz az Isten akaratának megfelelő, Neki tetsző – jellemzőit vette számba. Egyebek között arról szólt, hogy a szolgálat célja mindig Isten dicsősége kell legyen! „...*hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.*” (1Pét 4,11b). Mint mondta, valóságosan kell, hogy szolgáljunk! „*Ne látszatra szolgáljatok, mintha embereknek akarnátok tetszeni, hanem Krisztus szolgálíként cselekedjétek Isten akaratát.*” (Ef 6,6). S a kiindulópont is mindig Isten kell legyen! Ha megfáradtunk, elfogyott az erőnk, kérjük, engedjük, hogy az Ő Lelke munkáljon, mert „*Megújít téged Isten az Ő szeretetével.*”

Ajándékok

A csoportbeszélgetések során – a magunk számára is meglepő módon – már az is nehézséget okozott, hogy megfogalmazzuk, mi

szolgál Isten dicsőségére, és vajon a fasori szolgálati csoportok így végzik-e munkájukat. Ez a vágy kétségtelenül ott él bennünk, az viszont már cseppet sem biztos, hogy a gyakorlatban meg is valósul. Ezt alázatosan elismertük. Ha nem is értünk végére a megbeszélőnivalóknak péntek estétől vasárnap délutánig, az Úr adott másféle ajándékokat, méghozzá igen jó ajándékokat, amelyeket, hiszem, hogy egyen-egyenként is hazahoztunk sziveinkben, de közösségként is, ami sokkal fontosabb. Közelebb hozott egymáshoz bennünket. Engem például öröm töltött el, hogy személyesen is beszélgethettem olyan szolgálatvezetőkkel, akikkel eddig soha, pedig 2001 óta a Fasorba járok. Némely parancsolatot felerősített ezen a hétvégén az Úr. A közös alkalmakon, a hotel teraszán, a napsütésben, és a teremben, miközben néztük a virágzó, sárga repceföldeket a szürkén kanyargó Duna ölelésében, megosztottuk egymással élményeinket, örömeinket, de nehézségeinket, sebeinket is. Ami különösen csodálatos volt számomra, hogy még amikor egyszerű technikai dolgokról beszélünk is, például arról, hogy nyitva tartjuk-e vagy zárjuk a kaput az istentiszteletek és a különböző

alkalmak alatt, vagy hogyan lehet a teaházat céljához méltóan megtartani, akkor is mindig a lényeghez, azaz Istenhez való viszonyulásunkhoz értünk meg. Megszólalásaink, véleményeink a szívünket, Isten-ismeretünket, az Úrhoz és egymáshoz való hozzáállásunkat tükrözte. Jó, ha itt megállunk s elgondolkozunk, mert ez az, ami befolyásolja szolgálatunkat. Ez az origó, ez határozza meg, hogy tudunk-e Isten dicsőségére munkálkodni a Fasorban, egyéni életünkben vagy bárhol a világban, ahova az Úr helyez bennünket.

Formáltatunk

A szolgálói hétvége egyik nagy tanítása az volt, hogy minden dolgunk térden állva dől el. Akkor, amikor alázatosan térdet hajtunk az Úr előtt, imádkozunk, engedjük, hogy az Ige fényében megfürdjünk, s az Úr Lelke átmosson bennünket, megtisztítson minden bűntől, s Tőle kérünk eligazítást minden ügyünkben, életünk minden eseményében. Imádkozom-e naponta, reggelenként? Hagyom-e, hogy az Úr rámutasson, ha valami nincs rendben az életemben? Mit tegyek le, mit hagyjak el, mi-
ben induljak el? Kérem-e imádságban, hogy maga az Úr Jézus Krisztus tanítson? S ha

Fasori presbiterek és szolgálatvezetők Kovácspatakon

valamit megértettem, engedelmesen megcselekszem-e? Mennyit imádkozom? Tudom-e mások terheit imádságban Isten színe elé vinni? És viszem-e úgy, mintha az én terhem lenne? Fáj-e a másik ember sebe nekem is? Olyan szeretettel imádkozom-e lelkipásztoraimért, testvéreimért, az iskoláért, óvodáért, gyermekekért, pedagógusokért, ahogyan Jézus imádkozott értünk? Mert Ő a példa. S amikor a gyülekezetben szolgálok, Jézus szeretete adja-e ajkamra a szavakat, vagy az ömberem, s ezért bántással örökre elűzöm a szolgálati csoportból azt a másikat, aki nem úgy gondolkozik, mint én? Tudom-e a másikat magamnál alázatosan különbnek látni? Tudok-e úgy szolgálni, azzal a szeretettel, ahogyan Jézus megmos-ta tanítványai lábát? Hagyom-e, hogy az Úr, mint az agyagot, puhítson, gyúrjon és formáljon, mert egyedül ebből tud áldott, reformált szolgálói élet fakadni? „*Uram, atyánk vagy te mégis! Mi vagyunk az agyag, Te a mi formálónk, kezed alkotásai vagyunk mindannyian.*” (Ézs 64,7). Édes Gábor lelkipásztor beszélt nekünk egy filmről, amelyben egy fazekasmester bemutatta, hogyan formálja meg a cserépedényeket. A fazekas vesz egy darab agyagot, de annak kellő nedvességűnek, formálhatónak kell lennie. Isten is így vesz kézbe bennünket, formálhatóságunkat az engedelmesség jelenti. Késznek kell lennem arra, engednem kell, hogy formáljon. De ez nem elég. Tisztának kell lennie az agyagnak, különben, ha valami oda nem illő, idegen anyag, szemét marad benne, az elkészült remekmű égetéskor felrobban. Az Úr is ezért tisztogat bennünket kegyelmesen, hogy amikor megmértődünk, semmi ne találtasson bennünk, ami idegen az Ő országától. A fazekas nagy erővel végzi az agyag alakítását. Hatalmas erő kell ahhoz, ahogyan a korongon forgatja. Miközben a filmbéli fazekasmester

magyarázta, hogy éppen mit csinál, kis szünetet kért, hogy ne kelljen beszélnie, mert nem tud, minden erejére szükség van a megmunkáláshoz. Isten is így alakít bennünket, ilyen hatalmas erővel. Aztán ahogy a végéhez közeledik a munka, egyre finomabb mozdulatokkal alakítgatja a majdnem kész cserépedényt. Ugyanígy Istenünk is, ha belesimulunk az Ő szent kezébe, egyre gyengédebben formál bennünket.

De mi van akkor, ha az agyag nem alkalmas arra, hogy megmunkálják? A mester fogja a kalapácsot, és összetöri.

Isten terve

Kovácspatakon, hiszem, hogy mindannyian megértettük, mi magunk semmit sem tudunk jól megoldani. Hiába készítünk nagyszerű terveket, azok kárunkra és ártalmunkra vannak. Isten az, aki az Ő csodálatos tervét hatalmasan végrehajtja. Ézsaiás Igéjét hozta elénk Pataki András lelkipásztor a vasárnapi istentiszteleti alkalmon. Kinek a tervét hajtom végre? Ha Isten a kivitelező, biztosak lehetünk abban, hogy keresztülhúzza az emberi számítást. Teljes tévelygésben vannak azok, akik saját terveket kovácsolnak, s maguk akarják azt végrehajtani. Ha nélküle tervezünk, nem segít és nem használ, sőt szégyent és gyalázatot hoz. „*Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznek véghez nélkülülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkeim által, hogy bűnre bünt halmozzanak! A kik Égyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és Égyiptom árnyékába rejtőzködjének. És lesz néktek a Faraó oltalma szegyetekre, és az elrejtőzködés Égyiptom árnyékában gyalázatotokra.*” (Ézs 30,1–3). Hogyan végezzük szolgálatainkat? Mondjuk-e azt, hogy nincs idő Isten tervét megvárni, vagy megállunk az Ő színe előtt, s Tőle várjuk, hogy vezessen?

Ima, ima, ima

Visszatérve az imádsághoz: miközben Charles Haddon Spurgeon, a híres angol baptista prédikátor a londoni Tabernákulumban 6000 ember előtt hirdette az Igét, az alagsorban legalább százan imádkoztak érte. Itt, a Fasorban minden hónap második vasárnapján reggel fél 9-től imaközösség van. Hálát adhatunk az Úrnak mindazért a jóért és sok gyümölcsért, amelyben a Fasort részesíti már több mint száz éve. Kérhetjük, hogy áraszsa ránk Szentlelkét, kegyelmét,

békességét, hűségét, világosságát, igazságát, Ő építsen bennünket. Ezeken a vasárnapi alkalmakon általában 10-15 testvér van jelen. Milyen jó lenne, ha maga az Úr helyezné most a szívünkre: itt a helyem, s bár kicsi eszköz vagyok az Ő kezében, „*de velünk az Úr hatalmasan cselekedett.*” Biztos lehetek abban, hogy az igaz ember buzgó könyörgése felhat az égig. Ha másutt már nem veszik hasznomat, imádkozni még tudok. Szívemből véstem-e: minden térden állva dől el?

Cseke Hajnalka

ÚJ LELKÉSZ A FASORBÓL

„...mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” (Mt 6,8b).

Székely Tamás szerettei körében

Számtalanszor olvashattuk és hallhattuk, hogy a gyülekezeti élet úgy működik, mint az élő szervezet. Minden tagjának megvan a helye, feladata, szerepe. Egymást kiegészítve és segítve szerves egésszé áll össze. Ezt láthatjuk gyülekezetünk tagjainak életén, így Székely Tamásén is, aki 1998-tól édesanyjával, Zsuzsával közösségünk tagja. Tamás Istenünk elhívására és irányításával járja az útját, tölti be hivatását ott, ahová Urunk helyezi. Már gyermekként is részt vett

bibliaköri alkalmainkon, csendesheteken. Később maga tartott bibliaórákat nekünk, felnőtteknek, vagy az orgonához ült, ha helyettesíteni kellett. Akik ismerik, érezték elhivatottságát, mély hitét.

Gyermekként lelkipásztori hivatásra vagy orvosi pályára készült. Mindkét egyetemre jelentkezett, mindkettőre felvették. 2010-ben végül a teológiát választotta. 2016 szeptemberében óta hatodéves teológusi gyakorlatát az alsónémedi gyülekezetben tölti, ahol nagy szeretettel veszik körül.

Ez év március 26-án került sor vizsga-ige-hirdetésére Alsónémediben, melyen a fasori gyülekezet részéről is jelen voltunk ötfős kis csoportunkkal, hogy örvendezhessünk szeretett fiunk hivatásának fontos állomásánál. Itt adott számot elhívásáról és tudásáról felettesei, Dr. Balla Péter, a Károli Gáspár Református Egyetem rektora, Király János vasadi lelkész és Szappanos Zoltán református lelkész-mentor előtt. A hirdetett igehely az IKirályok 19,1–18 és a Máté 6,5–8 versek voltak. Kívánjuk életére Istenünk áldását 462. énekünk egy sorával: „*Csak vezess, Uram, végig és fogd kezem.*”

Gál Miklósné Anikó

TORNÁCAIBAN DICSÉRETEKKEL

A Szeretethíd elnevezésű országos mozgalom önkéntes, közösségben végzett szolgálat, mely alkalmat teremt a misszióra, és segít abban, hogy az erzsébetvárosiak (jobbán) megismerjenek bennünket. Jó, ha megtapasztalják, a fasori reformátusok készek tenni a kerületért a környezet, utcák, terek tisztításával, kertészkedéssel, takarítással.

Évek óta sóvárogtam már rá, míg idén májusban végre alkalmam nyílt élni Urunk ajándékával: jelentkeztem templomunk és környezetének kitarítására. Remélni sem mertem, hogy egyszer részem lehet ebben.

Örömmel keltem fel szombat korareggel, mivel csak egyetlen délelőtt állt rendelkezésre, hogy templomunkat kitarítsuk, por szívózzunk, felmosunk, lemosunk számszámolatlanul a padokat, ablakokat, kapukat, tisztogassuk az udvart, portánk előtt az utcát, és egyáltalán mindent, amit elérünk... Megérkezésemkor meglepett, hogy ennyi (közel 60) testvérnek dobbant a szíve és indult a lába a hívó szó hallatán. Köztük kamaszleányom is – és ez aznapra külön boldogság volt számomra.

A kezdő áhítat gondolatmenetét lelkipásztorunk a napi Igéből (ApCsel 11,19–26) kifejtve bontotta ki: hídnak lenni, Krisztus felé vezetni nem könnyű, de gyönyörűséges hivatás. A ránk váró feladat sem volt könnyű. Nekikezdtünk hát, és a legapróbb, bölcsis Áronkától a korelnök, ősz hajú Dani bácsiig egymás keze alá dolgozva valamennyien haszonnal kivettük a részünket. Az évi egyszeri nagytakarítás alkalmat ad arra, hogy ne

csak ott keressünk pókhálót, ahol a „papok táncolnak”, mi több, az egyik templompad alatt dióhéjra(?) is bukkantunk, talán a templom egere hagyta ott – nem akadtunk a nyomára... Szorgos kezek tüsténkedtek a gyülekezeti terem minden zegzugában is, mások az udvart cserkésztek, a bokrokajlát. A kerti padokon napoztak az ülőpárnák, és kicsendült az ifiterem kitért ablakain a „hordozható” dicsőítő zene – ezek az ifisek aztán tudnak élni! (Gábor nagytiszteletű testvérünk jó érzékkel erre a szombati szolgálati alkalomra szervezte az ifinapot.) Alkalmanként pedig le-leszaladtunk létráról, ablakból, kar-

zatról a Szabó Imre terembe, ahol némi pogácsa, tea-kávé és kedves testvéri szó erősítette a lankadókat. Közvetlen körömben a juliannás és csipkebokros anyukákból alka-

lomkovácsolta brigádunk végül pontban déli harangszóra be is fejezte a rábízottakat.

Brigádvezetőnk a teljes délelőtt folyamán szünet nélkül hordta a tiszta vízzel teli vödörket, letette elénk, és már fordult is vissza a másik kettővel. Belemártottam a felmosót, és az otthon megszokottakhoz képest a tiszta vízből már első merítésre azonnal haragos feketeleves lett. Mélyen megrendített. Ezt teszi a bűn az életemben, velejéig romlott az ember, nincs egy sem, aki megállhatna Őelőtte. De jó, hogy van nekem Krisztusom!

„Szent, szent, szent az Isten!” (Jel 4,8) – zengett bennem mindvégig –, aki válogatás nélkül beenged mindenkit az Ő házába, és megengedi, hogy megérintsük, megsimítsuk, letöröljük, kifényesítsük azt, ami az Övé. Élünk vele!

Diószegi Rita

Február 19-én a konfirmáció keretében 9 felnőtt testvérünk tett tanúbizonyságot hitéről és elhatározásáról gyülekezetünk és Isten színe előtt

Május 28-án 17 fiatallal és 7 felnőttel bővült gyülekezetünk a konfirmáció ünnepélyes fogadalmókétele nyomán

Nagy örömminkre sok jubiláló konfirmandus is eljött a május 28-i konfirmációi istentiszteletre: képeinken a 25 és 50 éve templomunkban konfirmált testvéreink.

AZ ÖNKÉNTES SZOLGÁLAT AJÁNDÉKAI

„De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak” (Zsoltárok 73,28)

Magai Margit presbiter

2014 novemberétől, munkaviszonyom megszűnésétől önkéntes pedagógus és katechéta-ként dolgozom a Bethesda Gyermek-kórházban. (Korábban főállásban voltam itt pedagógus és katechéta, gyermek-lelkigondozó, és szerveztem az önkéntesek szolgálatát.) A Bethesdában eltöltött 20 év munka után – bár már kevesebb a teherbírásom, de továbbra is örömmel engedelmeskedem az elhívásnak. Már nem fizetésért, hanem „csak” szeretetből megyek, hogy legyek irgalmas, mutassam föl én is a Bethesdában (irgalmasság háza) Jézus Krisztus szeretetét. Vállaljam a közösséget a betegekkel, a vigasztalásra szoruló gyermekekkel és családtagjaikkal, álljak oda a gyógyító munkát végzők közösségébe, kisegítve egy-egy apró figyelmességgel, meghallgatással, segítsek foglalkozni egy nyugtalan gyermekkel, mosolyt csaljak egy-egy szorongó vagy síró arcocskára, rakjak rendet a játékok, könyvek között, s ha nyitottak rá, számot adjak a bennem élő reménységéről.

A tanév során hetente egyszer 3-4 órát töltök az Ilka utcai épületben, ahol Rehabilitáció, Mentálhigiéné és Neurológiai Osztály, valamint ezekhez kapcsolódóan ambulancia működik. Az éppen bent levő gyerekek közül azokkal foglalkozom, akik szívesen veszik a játékot, beszélgetést, lehetőleg bibliai alapon. Szükség esetén a szülőkkel is beszélgetek, időnként a főnövér kérésének megfelelően, célzottan. Feladatom a többi önkéntessel a foglalkoztatáshoz szükséges anyagok rendben tartása a neurológia játszószobájában, folyosók szekrényeiben és a földszinten, az ambulancia játszószarkában. Az ambulancián rendszeresen kiteszem olvasásra az előző heti *Reformátusok Lapját*, a legújabb *Fasori Harangszó* újságot és a *Külmissziói Híradót*. Gyermekeknek való kis traktátusokat, igés képeket adok kézbe is, ha szívesen fogadják.

Számomra mindig élmény az epilepsziás gyerekek, fiatalok és családjaik klubnapja egy szombati napon összel és tavasszal. Az egész országból jönnek ilyenkor a kórházunkban gondozott epilepsziás gyerekek, fiatalok, 20-30 epilepsziás gyermek és családtagjaik. Rendszerint 60-80-an vagyunk együtt a Bethesda ebédlőjében. A bevezető órában közösen éneklünk gitárkísérettel, Rideg Gyula kórházlelkésszel, a saját kottás ifjúsági énekgyűjteményünkéből, majd az általam vezetett élőbábos bibliai történet és feldolgozása következik. 2016-ban a témák: húsvéthoz kapcsolódva Péter második halfogása, „*Szeretsz-e engem?*” Összel: „*Éheztem, és ennem adatok...*” Ezután zenés, mesés, tánccház programok, valamint közös játék, kézműves foglalkozások következtek. A szülőknek lehetőségük van orvossal, nővérrel

megbeszélni problémáikat. A szülők és a gyerekek egyaránt alig várják, hogy újra együtt legyünk. Nagyon hálásak minden programért, odafigyelésért. Minden évben májusban és a nyári szünetben 3 epilepsziás tábort szervezünk a neurológián, melyek szervezésében, lebonyolításában nyugdíjba vonulásom óta is részt veszek.

Bibliaóra hagyományosan hetente egyszer van az Ilka utcában, amelyen az éppen időt szakító dolgozók közül vesznek részt néhányan, valamint várjuk a nagyobb gyerekeket, szüleiket. 2016-ban összesen 25 bibliaóra volt. Ökumenikus jellegű beszélgetős alkalmak ezek, mindenki jöhet, aki szeretne. Átlag öten vagyunk együtt énekelni, az Ige alapján beszélgetni, imádkozni. (Felváltva hárman tartjuk ezeket az alkalmakat. Többször a vasárnap a Fasorban hallgatott igehirdetés alapján készültem ezekre a beszélgetésekre.) Kedves alkalom volt tavaly

márciusban a fasori fiatalokból verbuválódott csapat „műsora”, bizonyágtétele szóval, énekkel-zenével, melyet mindkét emeleten örömmel hallgattak a beteg gyerekek és szüleik.

Az új önkénteseknek félévente-évente egy 3-4 órás képzést rendez a kórház, hogy be tudjanak kapcsolódni ebbe a sok empátiát igénylő, fontos és szép szolgálatba. Az egyik „oktató” én vagyok mint tapasztalt önkéntes és önkéntes koordinátor. 2016-ban 8 fő számára tartottunk képzést októberben.

2017-ben is szeretnénk ápolni a kórház és a gyülekezet kapcsolatát. Újabb, rendszeresen látogató önkéntesek jelentkezését örömmel fogadnánk, lehet segíteni a nyári „epi”-gyerek-táborban, az őszi és tavaszi „epi”-klubokban is. Az ifjúság énekes-zenés szolgálatára is szükség lenne legalább félévenként.

*Magai Margit
magai.margit@gmail.com*

Fasori fiatalok szolgálata a Bethesda kórházban

IDŐS PEDAGÓGUS PÉLDÁJA

Beszélgetés a ma is áldott életet élő Csapó Ferencné, Joli néniel

Már akkor megfogalmazódott bennem ez a cím, amikor mentem Joli nénihez. Milyen fontos ez a téma a tanév végén! Mikor elmondtam neki, rögtön ezt válaszolta: Pedagóguséletemben a munkahelyemen nem sokan tudták, hogy mi hívő emberek vagyunk. Kísértett is, hogy amíg aktív voltam, a testi erőmre hagyatkozzam. Én megcsinálom, megoldom. Ez a hivatásomból is következett. Testnevelő tanárként, osztályfőnökként, fűtéstvérrel felnőve a mozgás, erő mindig fontos volt számomra. Aztán ahogy a nyugdíj felé közeledtem, láttam mind jobban, hogy fontos, hogy a világi környezetben is bizonyosságot tegyek az Úrról. Családilag mindig jártunk templomba, és vittük a gyerekeinket. De a világi környezetben nehezebb volt ezt megvallani. 10 éve tanítottam az iskolában, mikor két kolléganóm feljelentett, hogy rendszerellenes kijelentéseket teszek. 6 hónapig nem dolgozhattam. Fizetésem sem volt. Akkor azt az Igét kaptam Istentől a Mikeás könyvéből: „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elestem is, fölkelek, ha sötétben lakom is, az Úr az én világosságom.” (Mikeás7,8). Miután kivizsgálták az ügyet, visszahelyeztek. Az egyik feljelentő sajnos fiatalon meghalt, a másikat elbocsátották az iskolából rossz munkavégzése miatt. Utána másik iskolában folytattam a munkát.

Nagy kincs számomra, hogy beszélgethetünk. Az utóbbi fél évben több idős gyülekezeti tagtól el kellett búcsúznunk. Ezt nehezen éltem meg. Azonban hálát adok azért, hogy Csapó Ferencné Joli néni is örömmel és áldással gazdagítja gyülekezetünket!

Joli néni: Szégyennek érzem, hogy nem tudok a gyülekezet aktívabb, dolgozó tagja lenni. Elmegyek az Igét meghallgatni, ezt

nagyon szeretem. A szolgálatomat azonban jelenleg a családban élem meg. Tisztán tartom a saját lakásom. 3 hét alatt osztom be folyamatosan, hogy végigtakarítsam az egészet. De aztán hirtelen nagyon megtántorodok, és elmegy az erőm. Több minden fáj már. De még így is hálát adok Istennek a testi kondícióért, amivel Ő megajándékoz engem. Mindennap hálát adok azért, amit meg tudok csinálni. Naponta megfőzök a családnak: lányomnak, vejemnek és magamnak. Este jönnek, és elviszik tőlem. De sajnálom, hogy a családon túl nem tudok többet tenni a gyülekezetért.

Nekem nagyon sokat jelentett egy korábbi beszélgetésünk, amikor elmondta Joli néni, hogyan indítja a napjait, hogyan kér és kap erőt: Reggel, mikor felkelek, előveszem a református Bibliaolvasó Kalauzt. Elolvasom az újszövetségi, ószövetségi szakaszt is. Sokszor olyan érdekes fordulatok vannak az Ószövetségben, hogy tovább is olvasom. Aztán még két áhitatos könyvvel folytatom. Majd imádkozom utána. Aztán meghallgatom a híreket. Este mindig azzal zárom a napot, hogy egyenként megköszönöm, amit ma kaptam. Hálát adok a családomért is. Azokért az eseményekért, ami velük történik. A 3. zsoltárral szoktam elaludni: „Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az Úr támogat engem.”

Az idős emberek egyik legfontosabb szolgálata az imádság. Szerintem nekik több idejük lehet arra, hogy minél több embert, ügyet vigyenek Isten elé. Igazam van?

Sokkal több ideje van egy idősnak. Élek is ezzel. Olyan jókat tudok imádkozni. A család minden tagjáért sokat imádkozom. Mindig azt láttam a szüleimtől is, arra tanítottak, hogy szolgálni, szolgálni. A családban és másoknak is. Most elsősorban a családom felé teszem.

*Egyik legidősebb egyháztagunkat köszönt-
hetjük Önben, kikerestem. Mióta hordozza
a szívében a Fasort? Milyen kötődésekkel
tartozik ide?*

Majdnem 60 éve vagyunk a Fasorban! Előtte a Budahegyvidékre jártunk. Az istentiszteletek életünk része, és itt éltük meg családjunk nagy eseményeit. Nem voltam bibliáorás, de az istentiszteletek tápláltak engem. Az egyik prédikáció alatt döntöttem el, hogy minden igehirdetést jegyzetelni fogok. 4 vastag jegyzetomb tele van írva. Először 25 évvel ezelőtt kezdtem. Ha hazajöttem, vagy ráértem a héten később, akkor újra elolvastam. Így sokkal jobban megértettem az üzeneteket. Vagy év végén újra elolvastam az összes igehirdetést. Talán 3 éve nem írom. Már eléggé remeg a kezem. Most húsvétra előkerestem a korábbi húsvéti prédikációkat, és mindet végigolvastam.

*Ha a fényképre néz valaki, akkor biztosan
nem az jut eszébe, hogy 90 felett van Joli
néni. Sokkal inkább az, hogy fitt és életerős,
fiatalos. Mi a titka?*

Első osztályos volt Kati lányom, mikor ezt tanulta: „Csinos vagyok, az a titka, hogy a ruhám mindig tiszta.” Egész életemben sokat mozogtam. A fizikai munkától soha nem féltem. Mindig mindent magam végeztem el. Varrtam a gyerekeim ruháit. De úgy gondolom, hogy a legnagyobb szerepe a kegyelemnek van. Egyedül a Mindenható kegyelme ez.

Mindig fontos volt az egészsége megőrzése?

Sose gondoltam rá, hogy egészségesen éljek. 42 évig cigarettáztam. Egyedül Isten adott nekem erőt, hogy leszokjam. Mindig a hűtő tetején tartottam a dobozt, és úgy főztem. Amikor megtudtam, hogy meg fog halni a férjem, akkor rádöbentem, hogy le kell szokni. Mindig, amikor jött a nikotínéhség, imádkoztam: *Uram, Te adtad az elhatározást a szívembe, adj nekem erőt*

Csapó Ferencné

a megvalósításhoz. 3 napig szenvedés volt, de folyamatos imádkozás. Végül sikerült letennem Isten erejével, az imádság hatalmával.

Aki aktív életében testnevelő volt, mit javasolna nekünk testi erőnk fenntartásához?

Térjetelek meg! Nem elsősorban a testi edzettséget, hanem hogy „bizzál az Úrban, rólad Ő meg nem feledkezik”. Kívánom, hogy a fiatalok tanulják meg a zsoltárokat könyv nélkül, és énekeljék! A Baár-Madasban tanultam gyermekkoromban, ahol a 150 zsoltárból 130-at kívülről is megtanultunk. Úgy tudtuk, hogy mondtuk a számát, és énekeljük. Ma is ez ad erőt, hogy énekelem vagy mondok a szövegét.

Mikor vált igazán fontossá, hogy „nem csak kenyérrel él az ember”? Vagyis hogy nem csak a testiünk ápolása fontos, hanem a lelkünké is?

Igazán nagyon későn. Ez összefüggésben van azzal, amikor a cigarettát elhagytam. Mikor ki tudtam mondani, hogy *Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?* Korábban is hitben neveltek, egyházi iskolába jártam, ifjúsági órára Budahegyvidékre. Azonban a háború, megélhetési gondok, családi terhek megnehezítették a szívemet. Hallgattam az Igét, de elvonta a szívemet tőle a sok napi gond. Nyugdíjaskorom előtt újtott meg az Úr újra. Azóta sokkal jobban vágyom az Isten szavára, és hogy megélője, megcselekvője legyenek.

Mi volt a legfontosabb igei üzenet az utóbbi időben Joli néni számára?

Visszajönnek most serdülőkoromból a lelkészek prédikációi: „*Minden rossznak gyökere a pénz szerelme*”. Legutóbb sokat jelentett nekem: „*Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzatok rám!*” (Ézsaiás 45,11). Fáj látnom, ahogy a világ parancsol az unokáimnak, a világ szerint élnek. Azért imádkozom, hogy térjenek meg. Szoktam a napi Igén felül is csak úgy kinyitni a Bibliát, és előtte azért imádkozom, hogy *Szólj hozzám, Istenem!* Ekkor kaptam. Végül mindenkinek küldöm, ami nagyon megerősített: „*Ha mások megfélemlenének is, én nem feledkezem meg rólad!*” (Ézsaiás 49,15).

Somogyiné Ficsor Krisztina

EGYÜTT A KESKENY ÚTON

Idei gyülekezeti kirándulásunk helyszínéül ezúttal a XI. kerületben lévő Kamaraerdei tanösvényt választottuk. Sétánk 4 km hosszú volt, 12 állomásból állt. Az első szakaszban a térség talajtani, geológiai szerkezetével ismerkedtünk meg, majd információkat kaptunk a történetéről és a természetvédelem fontosságáról. Ezt a Nagyréten pihenő követte rövid igei alkalommal, eszem-izommal és szabad játékkal. Túl sokáig nem időztünk, mert egy helyben ülve hűvös volt. Kirándulásunk második felében az élővilág tanulmányozása következett. Utunk során a tanösvény jelzését követtük, és az egyes állomásokon – a gyerekek nagy örömeire – interaktív táblák segítségével ismerkedtünk a helyi növényekkel és állatokkal.

Hálát adunk Istennek a beszélgetésekért, a kapcsolatépítés és barátkozás lehetőségeért, a mozgás örömeért, a kellemesen hűvös időért... Örömmel tapasztaltuk meg már sokadszorra, hogy akik rászánják ezt a délelőttöt, és az időjárás és egyéb nehézségek sem tántorítanak el, meggazdagodva térhetnek haza. S. D. G.!

Berzsákné Balogh Krisztina

Fasor az erdőben

Énekszó köszöntötte húsvétkor a templomba érkezőket

Szolgálattal készültek gyülekezeti gyermekeink anyák napján

BÉRES- VERSENY

*Julianna iskolánk győztes csapata:
Sonjic Natália, Somogyi Johanna és Maloschik Emma*

Március 24-én iskolánk újra megnyitotta kapuit az ország különböző pontjairól érkező éneklő tehetségek számára. A már közel két évtizedre visszatekintő ének-zenei találkozót az idei évben 42 iskola közel 250 diákját hozta össze, ahol kicsik és nagyok összesen 10 kategóriában mérhették össze tehetségüket.

A verseny egyben lelki alkalom is mindig. A reformáció 500. évfordulójának alkalmából egy különleges élménnyel is megleptük versenyzőinket: a Hősök terén egy páratlan flashmobot szerveztünk számukra, s a közös éneklésről tévéfelvétel is készült. Külön öröm volt számunkra, hogy idén a felsős, csoportos kategóriában iskolánk tanulóinak ítélték oda az első helyet. Remek verseny volt csodálatos hangú gyerekekkel! Reméljük, jövőre újra találkozunk!

A résztvevőkből szerveződött összkórus a Hősök terén

CSALÁDI NAP A JULIANNÁBAN

„Uram, jó nekünk itt lennünk.” (Mt 17,4) – ez az igehely jutott eszembe, amikor a családi napra visszaemlékeztem. Jó volt megélni az összetartozást, az iskolai közösséget mind a gyerekek, mind a pedagógusok és szülőtársak között.

A tavalyi évhez hasonlóan az előző este nem sok jóval kecsegtetett: esővel, felhőszakadással. Csalódottan vártuk az eseményt lemondó e-mailt vagy telefont. Szerencsére napfényes reggelre ébredtünk, így nem maradt el a várva várt alkalom. Somogyiné Ficsor Krisztina rövid áhítata indította a napot, utána következett Filep Zoltán igazgató nyitóbeszéde és eligazítása, ezután kezdetét vették a sportprogramok, játékos vetélkedők. A versenyek valójában nem a nyereményekről, hanem a közös együttlétről, játékról szóltak. Idén igazán változatos programkínálat fogadott bennünket. Együtt sportolhattak felnőttek, gyerekek. A templom hátsó udvara kerékpáros és rolleres akadálypályává változott. Akik inkább az alkotásban lelték kedvüket,

azokat az aszfaltrajzverseny várta. Jó volt részt venni a Draskóczy Lídia jóvoltából rendezett rögtönzött táncházban is. Az osztályon belüli közösséget erősítették a rövid, közös előadások. Nagyszerű lehetőség volt együtt lenni gyerekeknek, szülőknek, pedagógusoknak; mindannyian hátrahagyhattuk a feladatokat, szorongató kötelességeket, és önfeledten játszhattunk együtt. A szülőknek is jó lehetőség volt megismerni egymást, és az iskolások is boldogan vették birtokba az óvodaudvart, építettek nyakig erő homokvárakat. A tavalyi nagy sikerre való tekintettel ismét megrendezésre került a garázsvásár. Jelképes összegért cseréltek gazdát ruhák, könyvek, játékok, így nem csak élményekkel, hanem ajándékokkal is gazdagabbak lehettünk. De a legnagyobb ajándék, amit hazavihettünk, a közösség és összetartozás élménye volt. Hálásak vagyunk a tantestületnek és a fenntartó gyülekezetnek a szervezéséért!

Tézli-Szabó Franciska

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káténak* történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapija kérdéskörében az egyetlenegy vigasztalással ismerkedtünk közelebből, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapijára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapijával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapijától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapija kérdés–feleletei az Apostoli Hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Kátéban* fogalmazott meg a nagy reformátor. Ezek ismeretében tértünk át a Szentlélek Istenről szóló kérdésekre. Megláthattuk, hogy az egy igaz Isten Szentlélekként hasonlóan örökkévaló, mindenható és kegyelmes, mint Atyaként és Teremtőként, Fiúként és Megváltóként, aki nemcsak az ember felett rendelkezik, és benne munkálkodik, hanem életet adóan van jelen az emberek életében, akik hit által Jézus Krisztushoz tartoznak, általa gyülekezetbe gyűjtetnek, és ajándékaiban, valamint tisztségeiben is részesülnek. Ilyen tömören, de mégis mindenre kiterjedően foglalta össze mindezt Barth Károly, aki így folytatta: Ezek az emberek bűnösök, de már itt és most is az Úr Jézus fel-támadásának ereje által örvendezhetnek, és ily módon ebben a múlandóságban az örök élet felé haladhatnak.

Hitvallásunkat továbbgondolva azt is felismerhetjük, hogy a Szentlélek munkája elválaszthatatlan az egyháztól. A Szentlélek teszi az egyházat a szentek közösségévé. Ahol a Szentlélek jelen van, ott az ember a leghatalmasabb dolgot éli át, amit ezen a világon a hitben át lehet élni: Isten a szívét megváltoztatja, új szívet és új lelket kap, amelyben Istent és a másik embert szeretni tudja. Isten minden szava, akarata az ember számára olyan lesz, ami belülről szólal meg: Isten a Lélek által nemcsak az, aki felettem van, nemcsak az, aki közöttünk van Jézusban, hanem az is, aki bennem van.

Vagyis Isten a maga Lelkével lelkemben magának otthont készít, és bennem lakik, életemet templommá szenteli. Ily módon az ember, akiben a Lélek van, maga is ott lesz Isten világában. Igéjében el tud igazodni, parancsát tudja követni, tud Hozzá imádkozni. Ugyanakkor az embernek lesz közössége a Lélek által – és ez a közösség az egyház.

Most tekintsük át a 21. Úrnapija kérdéseit és feleleteit!

Mit hiszel a közönséges keresztyén Anyaszentegyházról?

Hiszem, hogy Isten Fia a világ kezdetétől fogva annak végéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által, az igaz hit egységében magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megőrzi. És hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok, és örökké az is maradok.

Mit értesz a „szentek egységén”?

Először, hogy minden egyes hívő, mint tag, az Úr Jézus Krisztusnak, minden Ő javainak és ajándékainak osztályrészese, továbbá, hogy ki-ki kötelességének ismerje, hogy Istentől nyert ajándékait készséggel és örömmel a többi tag javára és üdvösségére fordítsa.

Mit hiszel a „bűnök bocsánatáról”?

Hiszem, hogy Isten a Krisztus elégtételéért minden bűnömről és bűnös természetmről, amellyel teljes életemben harcolnom kell, soha többé meg nem emlékezik, hanem Krisztusnak igazságát (igaz voltát) kegyelemből nekem ajándékozza, hogy soha tételre ne jussak.

Hitvallásunk egyik legszebb kifejezése: „*hiszek egy egyetemes, keresztyén anyaszentegyházat*”. Ennek az anyaszentegyháznak történelme van, léte átfogja az emberi történelmet. Az anyaszentegyház nem emberi akarat, ügyeskedés gyümölcse, nem emberi lelkesedés hozta létre, hanem Jézus Krisztus szeretete. Ily módon nem az, amit látunk, hanem az, amit hiszünk. Az igazi egyház a hit tárgya: hitből, hit által és a hitre nézve van – titkát csak hitben lehet megragadni. A Káté kiemeli: az egyház minden korban úgy jött létre, hogy Krisztus az elveszettségünkől összegyűjtött minket, s amint Izráelt a népek közül választotta ki a mi Urunk, ugyanúgy az egyházat is minden népből, nyelvből és ágazatból hívja el. A Szentlélek sajátos munkaterülete az egyház. Az Ige csak a Szentlélek által szól hatékonyan. (Ige Szentlélek nélkül csak emberi szó, Szentlélek Ige nélkül rajongás.) Az egyház létmódja a gyülekezet. A Káté az egyházzal kapcsolatban kérdez, de a feleletben a gyülekezetről van szó. Megvallom: ennek a gyülekezetnek én is élő tagja vagyok, és örökké az is maradok... Krisztusban részesülök minden Ő jótéteményeiben és irányításában. Csak az az egyház tud rendben élni, ahol a nyilvános hitvallástétel megszólal énekben, imádságban, igehirdetésben és tanúságtételben. Ez után sorolhatjuk csak az egyház jelzői sorába azt, hogy egy-szent-egyetemes-apostoli.

Krisztus nemcsak egybegyűjti, hanem a kiválasztott gyülekezetet oltalmazza és megtartja. Nem hagyja magára az övéit, az egyházát sem az üldöztetések, sem a tévtanítások támadásával szemben. Az elhajtások után ezért támaszt újra és újra reformációt, ébredést. Missziói parancsában meghagyta: „*Tegyetek tanítványokká minden népeket*” – és megígérte: „*imé, én tiveletek vagyok a világ végezetéig*”. Azóta hány emberi parancs megsemmisült, de ez megmaradt, mert mennyei parancs volt – és engednek neki sokan a mi időnkben is. Megmaradt az egyház is – bár az ateista ideológia és politika el akarta törölni. Igyekeztek minden területen megnyomorítani. Elvették tőle az iskolákat, a tanítás, a szeretetszolgálat lehetőségét. És mégis, miközben nagy világhatalmak összeomlottak, elvesztek, eltűntek, az egyház megmaradt. Mi, Krisztus követői hiszünk abban, hogy amit Ő kezdett el, az teljességre jut. Az egyház létének ez az isteni garanciája. Krisztus úgy van jelen az egyházban, hogy egy időben az ajtó előtt is áll. Kívülvalóként vár arra, hogy övéi meghallják szavát, és behívják Őt.

Krisztusnak az egyházban való jelenlétét így nem az egyház fennállása garantálja, hanem az Ige meghallása és az iránta való engedelmség. A gyülekezet, a szentek közössége Krisztus szeretetének gyümölcse. Bizonyásgátételeinkben gyakran elmondjuk: a másik ember hitére is szükségem van ahhoz, hogy hinni tudjak. A hit csak közösségben nő, gyarapszik. Az első keresztyénekről azt olvassuk: szívük-lelkük egy volt, életük, mindenük közös volt.

A Káté utal rá, hogy amennyiben hiszek Szentlélekben, bizhatok bűneim bocsánatában. Isten méltán fordulhatna el tőlünk a bűneink miatt. Ámde Ő ezt nem teszi, mert mint irgalmas Isten a gonosz miatt is bánkodik. A szeretet hatalmát veti az ember bűnösségével szemben. A bűnbocsánat során eltörli bűneimet Krisztus érdemeért, és nem emlékezik meg róla többé. Úgy tekint rám, mintha olyan volnék, mint Krisztus. Aztán felöltözöm a Krisztus igazságát magamra, és Isten úgy veszi el a régit, hogy adja az újat. Az új ruha az igazság, és annyi igazság van bennem, amennyi Krisztusból van. Vele meghaltam, és Vele új életre támadtam fel (olvasandó: Galata 2,19–20). Az egyház leghatalmasabb feladata az, hogy bűnbocsánatot hirdet és ad. De a Lélek által teheti ezt, nem saját hatalmával. Az Úr Jézus örökkévaló Lélek által áldozta fel magát Istennek, hogy lelkünket megszabadítsa a holt cselekedetektől. Az ember lelkiismerete csak Jézus vére által lehet szabad. A mai hívő ember is különös helyzetben van: Luther szavai szerint egyszerre igaz és bűnös. Fontos tehát, hogy minden erőnkkel harcolnunk kell a bűneink ellen. Jó úton járok, ha egy-egy bukás után már fájnak a bűneim. Füle Lajos versbe szedte ezt a felismerést: „*Kísért a bűn, támad a Sátán, / de Jézus áll értem a vártán, / és harcra kell naponta mennem, / nem magamért, de – magam ellen!*”

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

FASORI CSENGETTYŰSZÓ

Kedves gyerekek!

Akik szeretik a számok világát, a mostani feladatokban biztos örömeiket lelik! Idén ünnepeljük a reformáció 500. évfordulóját. Az évfordulók, születésnapok talán számotokra is fontos számok minden évben. A Bibliában is találkozhatunk sokféle számmal, mértékegységgel, talán kevésszer számolunk utánuk. Gondoljatok bele, akár csak a fasori templomkert megépítéséhez mennyit kellett számolniuk a tervezőknek, hogy ilyen szép lehessen. De ez még mind semmi! Milyen jó, hogy a számokból is láthatjuk (akár ezeken a feladatokon keresztül is), milyen pontosak és szépen eltervezettek Isten dolgai! Most Ti jöttök: lehetőségetek nyílik egy kis bibliai matematikára. Reméljük, élvezni fogjátok! *Szeretettel,*

Szabó Dani és SzemEszter

1. A templomkert

Ezékiel próféta könyvében többször is visszaköszön egy fontos szám, mely számunkra a reformáció szempontjából jelentős. A 42. fejezetben látomásáról számol be, ahol a templomkert megépítéséhez szükséges méréseket végezték éppen, melynek el kell majd választania a „*szent területet a közönségestől*” (42,20). Mindegyik helyen ugyanaz a szó szerepel. Melyik ez a szó? „*Miután befejezte a belső építmények megmérését, kivitt engem a kelet felé néző kapuhoz, és mérni kezdett körös-körül. Megmérte a keleti oldalt mérőnáddal: _____ könyök volt mérőnáddal mérve. Majd megfordult, és megmérte az északi oldalt: _____ könyök volt mérőnáddal mérve. Majd megfordult, és a déli oldalt is megmérte: az is _____ könyök volt, mérőnáddal mérve. Azután a nyugati oldal felé fordulva megmérte azt: _____ könyök volt mérőnáddal mérve. Mind a négy égtáj felől megmérte. Kőfala volt körös-körül, amelynek a hosszúsága is _____, a szélessége is _____ könyök volt. Ez választotta el a szent területet a közönségestől.*” (Ezékiel 42,15–20)

2. A sátor

Az Úr első lakhelyének elkészítését Mózesnek adta parancsba az Úr az egyiptomi kivonulást követő második év első napján. Ez a sátor volt Isten lakhelye egészen addig, míg Salamon király templomot nem épített. Az előző könyök mértékegység ebben a szakaszban is feltűnik: „*A sátor lapjainak lelógó része, tehát a sátorlap lelógó részének a fele legyen a hajlék végein. Egy könyöknyi innen, egy könyöknyi onnan lógjon le a sátor lapjainak a hosszából, vagyis hajoljon rá a hajlék oldalaira innen is, onnan is, és fedje be azt!*” (2 Mózes 26,12–14)

Hány ujjnyira kellett lelógni az Úr sátorlapjainak hosszából, ha egy könyök 2 arasz, egy arasz 3 tenyér, egy tenyér 4 ujj hosszúságának felel meg?

Hány centiméter hosszú volt a túllógó sátorlap hossza, ha egy ujj 1,85 cm?

Kedves Hölgyek, Asszonyok, Édesanyák és Lányok !

Női CSENDES NAP

A REFORMÁCIÓ ÉS A NŐK

Évek óta ez a nap sokak által keresett, szeretett és tartalmas alkalom. Sok szeretettel hívunk mindenkit **szeptember 30-án, szombaton ½ 10 órára** a templomba.

Program:

09.30 Zenei bevezető

10.00 Áhítat **Somogyiné Ficsor Krisztina** lelkipásztor

10.30 Előadás **Vargáné dr. Balogh Judit** egyetemi docens,
Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Kar

- **A nők szerepe, áldott élete a reformációban. Különös tekintettel Magyarországra**

12.00 Ebéd a Julianna Iskola ebédlőjében

13.00 Bizonyágtétel: **Györffy Eszter** lelkipásztor, a Promissz vezetője

- **Mit kaptam személyesen tanulmányaim során az egyháztörténeti példákból?**

13.30–14.30 Csoportbeszélgetések

Mindenkit arra készítetünk, hogy maradjunk végig együtt!

Szánjuk oda ezt az időt Urunknak és lelki épülésünk érdekében!

Örömmel vesszük, ha hozzájárulunk a naphoz egy-egy tál süteménnyel!

Szeretettel hívunk mindenkit, és hozzunk magunkkal másokat is!

COMPASS – ISTENI PÉNZÜGYEK BIBLIATANULMÁNYOZÓ SZOROZAT

„Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit?” (Lukács 16,11)

Kérdések: Biblia és pénz? Nem furcsa párosítás? Nem azt hirdeti a Biblia, hogy az Isten emberei szegények? Vagy tán pont fordítva: hogy a Jézusban hívőket azonnal anyagi bőséggel is megáldja Isten? Törődött egyáltalán Jézus a vagyonnal, pénzzel, tulajdonnal? Van Istennek konkrét mondanivalója a hitelről? A jövedelemszerzésről, a megtakarításról, a költekezésről? Az adakozásról, az őszinteségről, a tanács-kérésről, vagy a fiatalok okításáról? Nem összeegyeztethetetlen dolgokról van szó, amikor a hitéletéről és a pénzügyi életéről együtt beszélünk? Hát nem a pénz minden rossznak gyökere?

A válasz: Isten a Biblia lapjain megdöbbenően sokat tanít a pénzen, tulajdonon, vagyonon keresztül. Teremtőként és mindenek Tulajdonosaként ránk, emberekre, bízza földi vagyonát – ezzel sáfári megbízást adva nekünk az élet minden területén.

Az anyagiakat tekintve is bensőséges kapcsolatra törekszik velünk! Megtanít arra, hogy a pénzügyi problémák leküzdése elsősorban a lélekben dől el, és arra is, hogy anyagi gondokat nem lehet pénzzel megoldani. Nem az számít, sokat vagy keveset kaptunk, hanem az, hogy hűségesekek vagyunk-e vele vagy sem.

Kontraszt

<p><i>A világ ezt sugallja: Istennek nincsen szerepe abban, hogyan kezelem a pénzemet, és boldogságom attól függ, mennyire tudom elérni a kívánt életszínvonalat.</i></p>	<p><i>A Szentírás ezt mondja: ahogy megismerjük és követjük a pénz kezelésének bibliai alapelveit, egyre közelebb kerülünk Jézushoz és megtanuljuk, hogyan legyünk elégedettek minden körülmény között.</i></p>
---	---

2017. október 2 – november 27. között, kilenc héten át **hétfőnként 17.30-tól 19.30-ig** a Faszorban.

Azok jelentkezését várjuk, akik vállalják, hogy ebben az időtartamban rendszeresen ott lesznek az alkalmakon, hogy együtt haladjunk a csoportban. A csoport maximális létszáma 12 fő.

A téma feldolgozást és a közös haladásunkat egy könyv (Howard Dayton: *Számít a pénzed*) és egy ehhez tartozó munkafüzet segíti.

Ezeknek ára összesen 4 ezer Ft. (Aki a könyv és a munkafüzet megvásárlásához anyagi segítséget kér, kérjük, bátran jelezze.)

Jelentkezés: compassfasor@gmail.com címen 2017. augusztus 31-ig.

Fancsalszki Róbert és Bánhidai Csilla

Fontos:

A Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat **része a tanítványozásnak**. A gyülekezet vezetésével egyeztetve és mindvégig a fasori misszió keretein belül kezeljük és alkalmazzuk.

A Compass – Isteni pénzügyek és a KEVE Társaság nem ad semmilyen befektetési vagy pénzügyi tanácsot. Senki nincsen felhatalmazva arra, hogy a Compass-ra, vagy a KEVE Társaságra hivatkozva bármilyen befektetési terméket, vagy pénzügyi szolgáltatást értékesítsen.

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Június 4-én vasárnap 17 órakor** zenés áhítat keretében pünkösdi dallamok hangoznak templomunkban hazai orgonaművészek előadásában.
- * **Június 18-án vasárnap 10 órakor** Kollégiumunk tanévzáró istentiszteletén és a 8. osztályosok ballagásán vehetünk részt.
- * **Szeptember 3-án vasárnap 17 órakor** Bódiss Tamás, a Kálvin téri gyülekezet orgonistája ad hangversenyt.
- * **Szeptember 16–17-én, szombaton és vasárnap**, a Kulturális Örökség Napján idegenvezetés lesz templomunkban – vasárnap Pálúr János orgonaművész koncertjével.
- * **Szeptember 30-án szombaton** női csendesnapot tartunk.
- * **Október 1-jén 17 órakor** a fasori gyülekezet fiatal tehetségeinek koncertje lesz.

KONFERENCIÁK, CSENDESHETEK

Június 19–23. Gyülekezeti hét (Kecskemét, Emmaus-ház)

Június 26–30. Konfirmandusok hete (Karád)

Július 17–22. Ifjúsági csendeshét (Balatonmárfiafűrdő)

Július 24–29. Kincskereső hét (Csobánka)

Augusztus 6–11. Felnőtt fiatalok csendeshete (Hollókő)

Augusztus 13–19. Házassággondozó hét (Balatonszárszó)

NYÁRI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Közös ifjúsági bibliaóra** (15–25 éves korig) szerda 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8:30-kor
- ◆ **Siloám csoport** hétfő 18 óra
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)
- ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján az istentiszteleten. Szülőknek, kereszt-szülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17:30-kor

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Rákosy Zoltán és Gyetvai Krisztina gyermeke
Rákosy Zsolt Nimród

Soproni Zsolt Attila és Szóke Zsuzsanna gyermeke
Soproni Gréta Ilona

Kiss Róbert és Balatoni Szilvia gyermekei
Kiss Franciska
Kiss Anna

Simongáti Győző és Vajnai Gabriella gyermeke
Simongáti Lajos Richárd

Hende Balázs Viktor és Fazekas Mária Rózsa gyermeke
Hende Balázs Márk

Fischer Tibor és Balogh Andrea gyermeke
Fischer Dalma

Gergely Elemér és Balázs Lucia gyermeke
Gergely Elemér

Förhécz Attila László és Somodi Éva gyermeke
Förhécz Bence Attila

Halasi István és Kovács Katalin gyermeke
Halasi Hanga Róza

Mathern Pierre-Guillaume és Mathern Beáta
Mathern Lili

Pechlof László és Dóka Henrietta gyermeke
Pechlof Bence Zoltán

Bak Péter és Heltai Erzsébet gyermeke
Bak Benedek

Bodor-Szabó Zoltán és Szabó Gabriella gyermeke
Bodor-Szabó Szolanzs

Varga-Umbrich Károly és Szakács Lilla gyermeke
Varga-Umbrich Jas

Presbiter- és gondnokválasztás, 2017

Mint minden református gyülekezetben, idén ősszel a Fásorban is megújul a presbitérium: 24 presbitert, köztük főgondnokot, gondnokokat, és legalább 6 pópresbitert választanak a gyülekezeti tagok hat évre (2018–2024) az október 15-i istentisztelet keretében. Jelölni e tisztségekre bárki jelölheti bármely választói névjegyzékben szereplő gyülekezeti tagot írásban, a lelkesi hivatalban leadva, szeptember 5-ig. A jelölteket a választási bizottság (tagjai: Somogyi Péter, Zsilavecz László, Toperczer Ferencné, Voloncs Gáborné) összesíti, felkéri, a jelöltlistát a presbitérium véglegesíti szeptember 14-i ülésén. Érvényes az a szavazat, amely legfeljebb 24 jelöltre szól. A 24 legtöbb szavazatot kapott jelölt lesz presbiter vagy gondnok.

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:
hétfő–péntek: 9–13
szerda: 9–13 és 17–17:45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:
hétfő–péntek: 9–13
szerda: 9–13 és 17–17:45
vasárnap: 9–10 és 11–12:30

FÁSORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Kovács György

Korrektor: Diószegi Rita